

TAVASZI VERSEK NAGYOKNAK

Zelk Zoltán: Csilingel a gyöngyvirág

Csilingel a kis gyöngyvirág,
Fehér a ruhája,
meghívja a virágokat
tavaszesti bálra.

Öltözködik az orgona,
lila a ruhája,
kivirít a kankalin, a
szegfű és a mályva.

A vadrózsa rájuk nevet,
bolondos a kedve,
a rigó is fütttyent egyet:
hej, mi lesz itt este!

Táncra perdül a sok virág,
illat száll a légben,
őrt állnak a gesztenyefák,
illemtudón, szépen.

A szellő is megfürdik a
virágillatárban,
s arra ébredünk fel reggel:
napsugaras nyár van.

Petőfi Sándor: Mi kék az ég!

Mi kék
Az ég!
Mi zöld
A föld!
Zöld föld felett, kék ég alatt a
Hangos pacsírta füttyörész:
Dalával a napot kicsalta,
A nap rá gyönyörködve néz.

Mi kék
Az ég!
Mi zöld
A föld!
Zöld a föld, kék az ég, tavasz van...
És én oly sült bolond vagyok,
Hogy idebenn a szűk szobában
Kadenciákat faragok!

TAVASZI VERSEK NAGYOKNAK

Nemes Nagy Ágnes: Tavasz felhők

Bodzavirágból, bodzavirágból
hullik a, hullik a sárga virágpör.
Fönt meg a felhők szállnak az égen,
bodzafehéren, bodzafehéren.
Szállj, szállj felhő,
pamacsos,
hullj le, te zápor,
aranyos,
hullj le, te zápor,
égi virágpör
égen nyíló bodzavirágból.

Osvát Erzsébet: Mondóka

Sándor, József, Benedek,
fagyoskodtunk eleget.
De fukarul őrzitek a meleget!
Három ravasz zsugori,
bontsátok a zsákot ki!
Fusson a hideg,
jusson a meleg:
erdőre,
mezőre,

libalegelőre,
a kiskertbe,
házba,
házunknak udvarára.
Gyertek szaporán,
hozzátok a zsákot,
bontsátok a zsákot!
Irgum-burgum-murgum,
meddig várjunk rátok?!

TAVASZI VERSEK NAGYOKNAK

Zelk Zoltán: Tavaszi dal

Egy, kettő, három, négy,
kis őzike, hová mégy?
- elég, hogyha tudom én:
tavasz elé futok én.

Egy, kettő, három, négy,
te kis nyuszi, hová mégy?
- se erdőbe, se rétre:
a szép tavasz elébe!

Egy, kettő, három, négy,
te kis madár, vígan légy!
Olyan szépen daloljál,
sebb legyen a tavasznál!

Weöres Sándor: Tavaszköszöntő

Sándor napján megszakad a tél,
József napján megszűnik a szél,
zsákban Benedek
hoz majd meleget,
nincs több fázás, boldog, aki él.

Már közhírré szétdoboltatik:
minden kislány férjhez adatik,
szőkék legelőbb,
aztán feketék,
végül barnák és a maradék.

TAVASZI VERSEK NAGYOKNAK

Radnóti Miklós: Április

Ragyogó rügyre ült le most a nap,
s nevetve számárfület mutogat.

Madárfi erre eltátja csőrét,
hunyorog feléje a nevető rét,
s a bárány is csodálkozik. Csoda,
hogy nem billen ki száján fogsora.

Ragyogó rügyön álldogál a nap,
indulni kész, arany fején kalap.
Fiatal felhő bontja fönt övét,
s langyos kis esőt csorgat szerteszét,
a rügy kibomlik tőle és a nap
pörögve hull le és továbbszalad

Drégely László: Tavasz hívása

Sándor, József, Benedek,
Vártunk rátok eleget,
Sok volt már a télből,
Hóból, hideg szélből –
Hozzatok meleget,
Zöldellő rügyeket,
Madár dala szálljon,
Lepke táncot járjon,
Süssél nap, fényes nap,
Hozz meleget mindennap!

TAVASZI VERSEK NAGYOKNAK

Várnai Zseni: Csodák csodája

Tavasszal mindig arra gondolok,
hogy a fűszálak milyen boldogok:
újjászületnek, és a bogarak,
azok is mindig újra zsonganak,
a madárdal is mindig ugyanaz,
újjáteremti őket a tavasz.

A tél nekik csak álom, semmi más,
minden tavasz csodás megújulás,
a fajta él, s örökre megmarad,
a föld őrzi az életmagvakat,
s a nap kikelti, minden újra él:
fű, fa, virág, bogár és falevél.

Ha bölcsőbb lennék, mint milyen vagyok,
innám a fényt, ameddig rám ragyog,
a nap felé fordítnám arcomat,

s feledném minden búmat, harcomat,
élném időmet, amíg élhetem,
hiszen csupán egy perc az életem.

Az, ami volt, már elmúlt, már nem él,
hol volt, hol nem volt, elvitte a szél,
s a holnapom? Azt meg kell érnem még,
csillagmécsem ki tudja, meddig ég?!
de most, de most e tündöklő sugár
még rám ragyog, s ölel az illatár!

Bár volna rá szavam vagy hangjegyem,
hogy éreztessen, ahogy érzem
ez illatot, e fényt, e nagy zenét,
e tavaszi varázslat ihletét,
mely mindig új és mindig ugyanaz:
csodák csodája: létezés... tavasz!

